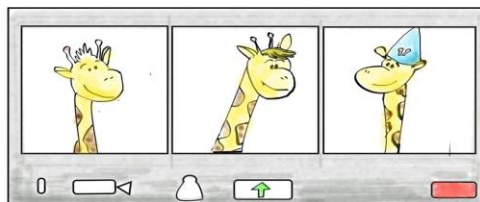

יום הולדת מבונדד ושמח

מאת יעלה רוני ושרה נבון
איורים: חנה טאובנבלט ושרה נבון

גרסת בטא

לתגובות: sara.children.story@gmail.com

כל הזכויות שמורות
מותר ואף מומלץ להשתמש, להפיץ ולהדפיס
בכל צורה שאינה מסחרית עם מתן קרדיט

הקדמה / איך נולד הסיפור הזה:

יום אחד יעלה לקחה ספר התיישבה על הספה וביקשה מאמא שתקרא לה סיפור.

יעלה הייתה אז בבידוד. זה היה הבידוד השלישי שלה. הראשון היה בגלל שהגננת בגן שלה הייתה חולה. השני היה בגלל שהסייעת בגן הייתה חולה. הבידוד השלישי היה הקשה והארוך מכולם. הפעם אבא שלה ואחותה הגדולה רוני היו חולים בקורונה. היא הייתה בבידוד גם מאביה ומאחותה שהיו בחדר נפרד בבית וגם מהעולם שבחוץ.

יעלה בחרה ספר על יום הולדת אבל לא נתנה לאמא שלה לקרוא אותו. היא כל הזמן רצתה לשנות את הסיפור. היא החליטה שכל אחד בסיפור בעצם נמצא בבידוד; וכך נולד הסיפור הזה. היא לימדה את אמא שלה – החובבת סיפורי ילדים וגם קלינאית תקשורת בגני ילדים – שחסרים סיפורי ילדים שמדברים על התקופה הלא פשוטה הזאת.

אחרי שכל בני הבית החלימו מהקורונה, ישבו כל בנות המשפחה ביחד בשביל לכתוב את הסיפור הזה. אנו רוצים שכל הילדים ידעו שגם בבידוד הם לא חייבים להרגיש לבד.

ביום שני בבקר קם ג'רפושני מקדם בבקר.
קראו לו ג'רפושני אבל כל חבריו קראו לו
שושי.

הוא הכין שלושה מכתבים נהדרים,
מקשטים ומצוירים.

אלו לא היו סתם מכתבים.

אלו היו הזמנות ליום הולדת.

זֶה יְהִיָּה יוֹם הַוּלְדֵת נִפְלָא.
אֶפְשָׁר לְהַזְמִין רַק קֶצֶת חֲבָרִים בְּגִלְל מַחְלַת
הַקּוֹרוֹנָה.

אָבֵל אֶפְשָׁר לְהַזְמִין הַרְבֵּה שְׂמֵחָה,

הַרְבֵּה בְּלוֹנִים,

הַרְבֵּה מְשֻׁחָקִים,

הַרְבֵּה שִׁירִים,

הַרְבֵּה רִיקוּדִים.

תְּהִיָּה כָּל כֹּד הַרְבֵּה שְׂמֵחָה.

בצִהָרִים הַלֵךְ שׁוֹשֵׁי עִם אִמָּא לְחַלֵּק אֶת
הַהִזְמָנוֹת.

תַּחֲלָה הוּא דֹפֵק עַל הַדֵּלֶת שֶׁל חֲבֵרוֹ הַטּוֹב
גִּרְפֵּלוֹלִי, שֶׁכֵּלֵם קוֹרְאִים לוֹ לוֹלִי.

הוּא דֹפֵק וְדֹפֵק, אָבֵל לֹא הִיְתָה תְּשׁוּבָה,
הַדֵּלֶת לֹא נִפְתְּחָה.

לְאַחַר כִּמָּה דְקוֹת נִשְׁמַע קוֹל חֵלֵשׁ.

לוֹלִי דִבֵּר מֵאַחֲרֵי הַדֵּלֶת:

"אֲנִי לֹא יְכוֹל לִפְתֹּחַ אֶת הַדֵּלֶת, אֲנִי
בְּבִדּוּד"

-אוי, מה קרה?
-אח שלי חולה בקורונה.
זאת מחלה מאוד מדבקת.
אז כל מי שנפגש איתו צריך להיות בבידוד.
אנחנו שומרים שהמחלה לא תעבר
לאנשים נוספים.
המחלה אינה מסכנת לנו הילדים.
אבל היא יכולה להיות מסכנת לסבא
וסבתא שלנו, ולסבא וסבתא של ילדים
אחרים.
אז אנחנו נזהרים לא לצאת מהבית.

-ואיך אתה מרגיש? התעניין שושי.

-אני מרגיש טוב.

זה קשה לא לצאת מהבית ולא לראות חברים.

אנחנו מוצאים דברים נעימים ומשמחים לעשות בבית.

אנחנו משחקים ביחד הרבה משחקים.

זה קשה. קשה אבל חשוב.

אנחנו שומרים על סבא וסבתא של כל הילדים.

אֶזְלָא לֹא תוּכַל לְבוֹא לְיוֹם הַהוֹלָדֶת שְׁלִי?
אָמַר שׁוֹשֵׁי בְקוֹל מְאֹכְזָב.

- לֹא, לֹא אוֹכֵל.

-אֵל תְּדַאֵג. נִשְׁמַר לְךָ מִהֶעוֹגָה וְהַמְשַׁחֲקִים.
תוּכַל הַצֵּטְרָף אֵלֵינוּ מִהַבַּיִת דְּרָךְ הַטֵּלְפוֹן אוֹ
הַזִּים.

תִּשְׁמַע אֶתְנוּ אֶת הַשִּׁירִים, נִרְקֵד וְנִשְׁמַח
בְּיַחַד.

נִרְאָה הִיא שְׁלוּלֵי הַתְּעוּדָה בְּמִקְצָת.

שוּשֵׁי הַשָּׂאִיר אֶת הַהִזְמָנָה מֵאַחֲרֵי הַדָּלֶת,
וְהִמְשִׁיךְ בְּדַרְכּוֹ לְחַלֵּק אֶת הַהִזְמָנָה הַבָּאָה.

בְּדַרְךְ שׁוֹשֵׁי חָשַׁב לְעֲצֹמוֹ, "אוֹף, לוֹלִי לֹא
יִגִּיעַ לְיוֹם הַהוֹלָדֶת שְׁלִי"

אָבֵל לֹא נוֹרָא יֵשׁ לִי עוֹד שְׁנֵי חֲבֵרִים
שְׂיָבוֹאוּ...

שושי דפק בדלת של ג'רפדודי, שכלם
קוראים לו דודי.

הוא דפק ודפק, אבל גם הפעם הדלת לא
נפתחה.

לאחר כמה דקות נשמע קול חלש מהחלון
שליד הדלת, היה זה קולו של דודי.

"אני לא יכול לפתח את הדלת, אני
בבידוד"

-אוי גם אתה בבידוד, מה קרה?

- הגננת שלי חולה בקורונה.

זה קשה לא לצאת מהבית,
אבל אנחנו מוצאים דברים נעימים
ומשמחים לעשות בבית.
אנחנו מכינים הרבה יצירות יפות.

זה קשה לי אבל אני יודע שזה חשוב,
אנחנו שומרים על סבא וסבתא של כל
הילדים.

אז גם אתה לא תוכל לבוא ליום ההולדת שלי? אמר שושי בקול מאכזב.

ומיד הוסיף: נשמר לך מהעוגה והמשחקים ותוכל הצטרף אלינו מהבית דרך הטלפון או הזום.

שושי השאיר את ההזמנה מאחורי הדלת.

בדרך לעבר הבית הבא, שושי חשב לעצמו: "אוף גם דודי לא יגיע ליום ההולדת שלי".

אבל לפחות יהיה חבר אחד שיבוא...

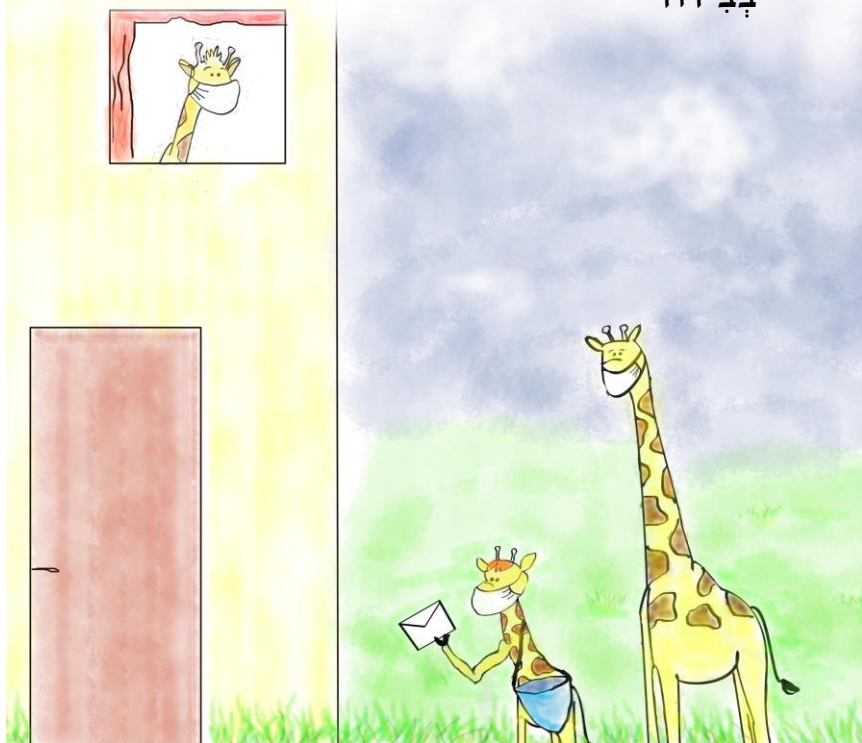

הוא הלך אל הבית האחרון של
ג'רפנוני שכלם קוראים לו נוני.

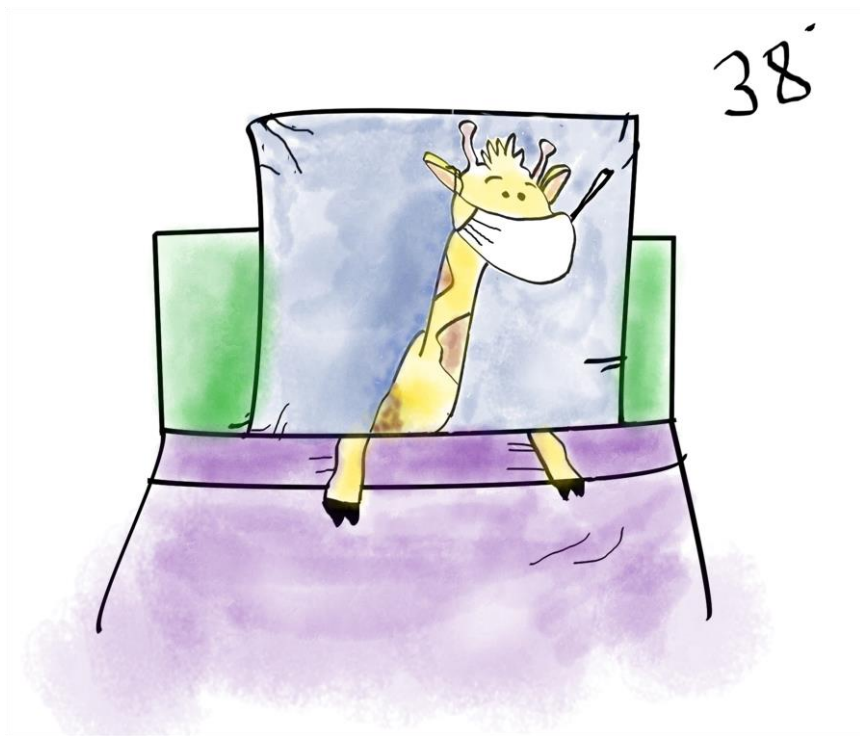
הוא דפק ודפק, גם דלתו של נוני נשארה
סגורה.

לאחר כמה דקות נשמע קול מהחלון
בקומה השנייה, נוני דבר מאחורי מסכה.

"אני לא יכול לפתח את הדלת, אני
בבידוד"

-אוי, אפילו אתה בבידוד, מה קרה?
-אני חולה בקורונה.
שלשם היה לי חם גבוה, אז עשיתי בדיקה.
היום בבקר גלו שהחם שלי נגרם ממחלת
הקורונה.

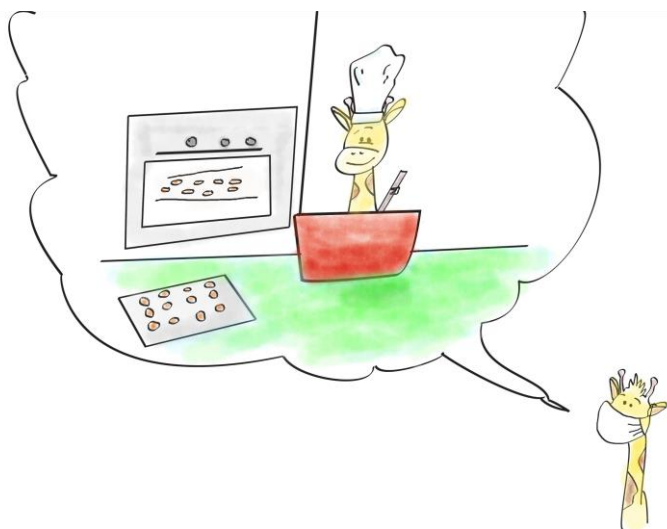

וְאֵיךְ אַתָּה מְרַגֵּשׁ? הַתְּעַנֵּן שׁוֹשִׁי.
אֲנִי קָצֵת חוֹלָה, כּוֹאֵב לִי הָרֹאשׁ וְאֲנִי עֵיף,
אָבֵל אֲנִי בְּסֹדֵר.

זֶה קָשָׁה, אָבֵל אֲנַחְנוּ מוֹצְאִים דְּבָרִים
נְעִימִים וּמְשֻׁמְחִים לַעֲשׂוֹת בְּבַיִת.

אֲנַחְנוּ אוֹפִים הַרְבֵּה עוֹגוֹת טְעִימוֹת.

זֶה קָשָׁה. קָשָׁה אָבֵל חָשׁוּב אֲנַחְנוּ שׁוֹמְרִים
עַל סָבֵא וְסִבְתָּא שֶׁל כָּל הַיְלָדִים.

אז אני מבין שאפילו אתה, לא תוכל לבוא
ליום ההולדת שלי!

האכזבה היתה גדולה אבל שושי שמר
אותה לעצמו. הוא רצה לשמח את נוני.

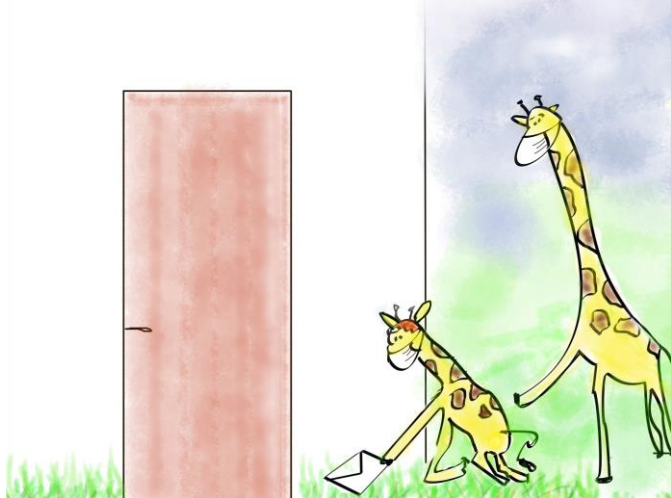
ביום ההולדת שלי תוכל להצטרף אלינו
מהבית שלך דרך הטלפון או הזום.

גם בבידוד כלנו נרקד ונשמח ביחד.

שושי השאיר את ההזמנה מאחורי הדלת.

בדרך שושי חשב לעצמו, "אוף אף אחד לא
יבוא ליום ההולדת שלי".

אף אחד לא יבוא מהדלת, כלם יצטרפו
מהמחשב או מהטלפון.

בְּדַרְךָ הַבַּיְתָה, אָמַא אָמְרָה לְשׁוּשִׁי:
-עֲכָשְׁיוּ נִזְכַּרְתִּי שְׁלִפְנֵי שְׁלוֹשָׁה יָמִים שְׁחֻקְתָּ
עִם נוֹנִי.

-נִכּוֹן, עָנָה שׁוּשִׁי. כָּל כֶּךָ כִּיף לְשַׁחַק אֶתּוֹ.
שְׁחֻקְנוּ בְּתוֹפְסֵת.

אָנִי תִפְסָתִי אוֹתוֹ חֲמֵשׁ פְּעָמִים וְהוּא תִפֵּס
אוֹתִי רַק שְׁלוֹשׁ.

-נִכּוֹן, אָמְרָה אָמַא, אָנִי זֹכַרְתָּ כִּמָּה נִהְיִיתִ.
זֶה הָיָה מִמֶּשׁ לִפְנֵי שְׁגָלוֹ שְׁנוֹנֵי חוֹלָה.

כָּל מִי שֶׁנִּפְגַּשׁ אֶתּוֹ כִּמָּה יָמִים לִפְנֵי שְׁגָלוֹ
אֶת הַמַּחְלָה צָרִיךְ לֵהָיוֹת בְּבִידוּד.

אֵז גַּם אָנִי בְּבִידוּד? שְׁאֵל שׁוֹשֵׁי וּפְתָאוֹם
הִרְגִישׁ כְּאִלוֹ אָבִן גְּדוֹלָה נְפֹלָה לוֹ עַל הַלֵּב.

כָּל הַדְּבָרִים שֶׁהוּא רָצָה לַעֲשׂוֹת:

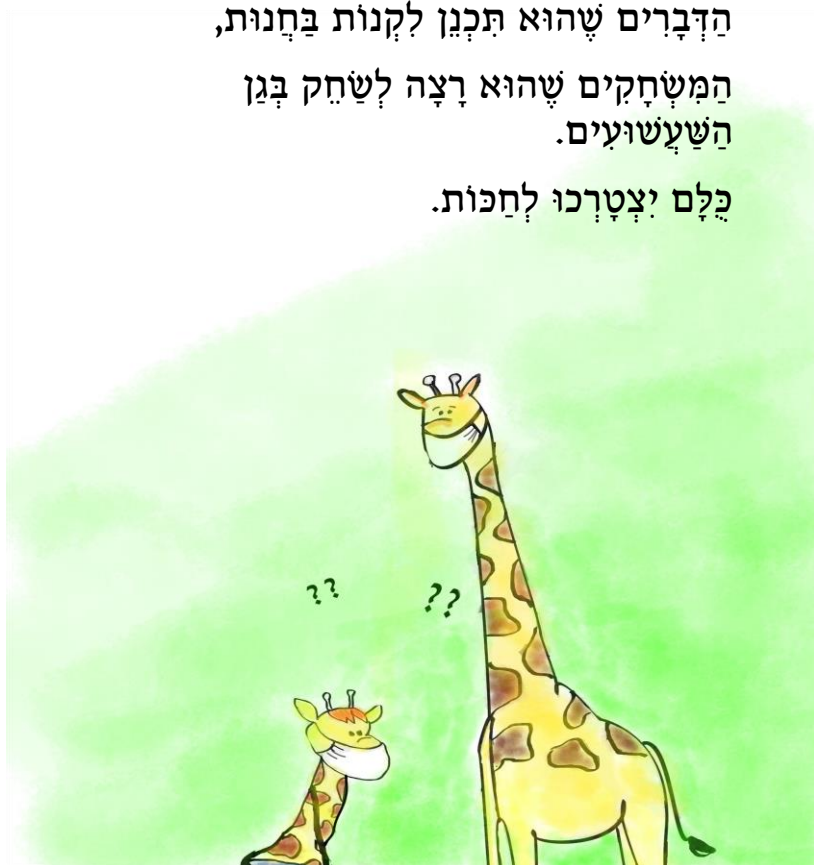
הַטִּיּוֹלִים שֶׁהוּא רָצָה לְטַיֵּל,

הַחֲבָרִים שֶׁהוּא רָצָה לְבַקֵּר,

הַדְּבָרִים שֶׁהוּא תִכְנֵן לְקַנּוֹת בְּחֲנוּת,

הַמְשַׁחֲקִים שֶׁהוּא רָצָה לְשַׁחַק בְּגֹן
הַשְּׁעִשׂוּעִים.

כֻּלָּם יִצְטָרְכוּ לְחִכּוֹת.

אֶז מַעֲכָשִׁיו גַּם אֲנַחְנוּ בְּבִידוּד, אִמְרָה
אִמָּא, וְאֲנִי אֶשְׂאֵר אֶתְךָ בְּיַחַד עַד סוֹף
הַבִּידוּד.

לֹא תִמְיֵד יְהִיֶה קֵל אֲבָל נַעֲבֵר אֶת זֶה בְּיַחַד.
נִמְצָא אֶת הַדֶּרֶךְ לְהַמְשִׁיךְ לַעֲשׂוֹת כִּי
וּלְשִׂמְחָה.

וְלֹא נוֹכַל לְלַכֵּת לְחֻבְרִים, לְגַן הַשְּׁעִשׂוּעִים
אוֹ לְחֻנוּיּוֹת?

לֹא, אֲבָל נַחֲפֵשׁ דְּבָרִים שְׂנוּכַל לַעֲשׂוֹת
בְּבֵית.

אוּלַי נִהְנֶה לַעֲשׂוֹת יְצִירוֹת, אוּלַי לְאִפּוֹת
עוֹגוֹת, אוּלַי לְשַׁחֵק?

הַמְּחַלָּה אֵינָה מְסַכֶּנֶת לָנוּ הַיְלָדִים.

אֲבָל הִיא יְכוּלָה לְהִיּוֹת מְסַכֶּנֶת לְסָבָא
וְסָבָתָא שְׁלָנוּ, וְלְסָבָא וְסָבָתָא שֶׁל יְלָדִים
אַחֵרִים.

אֶז אֲנַחְנוּ נִזְהָרִים לֹא לְצֵאת מֵהַבֵּית.

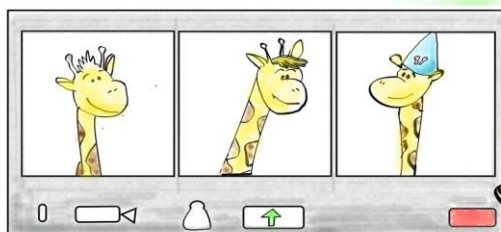
למחרת חגג שושי יום הולדת.
זה לא היה יום ההולדת אותו הוא תכנן.

היתה שם אכזבה, אבל הוא השתדל
להסתכל על הדברים הטובים שהיו ביום
ההולדת שלו. והיו הרבה כאלה.

רב הזמן הוא הצליח לשכח שיום ההולדת
שלו היה אמור להראות אחרת.

החברים לא נכנסו הביתה, הם לא ישובו
קרוב אליו.

הם הצטרפו מרחוק מהטלפון ומהזום
מהבית שלהם.

הוא הרגיש את האהבה ושמחה שלהם
מרחוק. השמחה והאהבה שלהם הגיעה
עד הלב שלו, למרות כל המרחק.

זֶה הַיּוֹם הַיּוֹלֵדֵת אַחֵר.

אַחֵר אֶבֶל שְׂמֵחַ.

וְהָיוּ שָׁם

הַרְבֵּה בְּלוֹנִים

הַרְבֵּה מְשַׁחֲקִים

הַרְבֵּה שִׁירִים

הַרְבֵּה רִיקוּדִים

וְהָיְתָה הַרְבֵּה הַרְבֵּה שְׂמֵחָה.